

UNIVERSITATEA

SÂMBĂȚĂ, 17 IULIE 2021, ORA 21:30
LIGA I, ETAPA I
STADIONUL „ION OBLEMENCO”, CRAIOVA

FC ARGES

Pe locuri, fiți gata...

START LA BUCURIA FOTBALULUI!

Fotbalul nu s-a întrerupt deloc, pe perioada pandemiei. Bucuria lui, însă, da. După un an aproape întreg fără spectatori, deci fără emoții în tribune, Știința a reușit imposibilul: în primele două meciuri oficiale cu miză jucate în România după redeschiderea stadioanelor, am obținut două trofee majore și am avut privilegiul să ne putem bucura de ele alături de unii dintre voi. Singura bucurie care ne-a lipsit, în acest început perfect de vară, a fost a cea a oamenilor dragi rămași în Oltenia, deoarece meciurile în cauză s-au jucat la Ploiești, respectiv la București. Însă, de astăzi, Știința e înapoi în locul unde se simte cel mai bine: iarăși acasă, iarăși alături de voi, iarăși împreună. Ne simțim mai uniți și mai aproape de voi ca oricând, așa că avem un presentiment că va fi un sezon minunat. Așteptăm și părerea voastră, sâmbătă pe Oblemenco!

GĂMAN:

„Cel mai important lucru, ca să fim favoriti la campionat? Să fim mai echilibrati emotional, să nu mai facem nunti după victorii și înmormântări după înfrângerii”

După doar câteva schimburi de vorbe cu **VALERICĂ GĂMAN**, îți dai seama de ce e unul dintre fundașii cei mai respectați din fotbalul românesc. Este un tip calm, echilibrat, modest, foarte concentrat pe lucrurile cu adevărat importante și, mai ales, cu multă experiență, în fotbal și-n viață. Vorbește frumos despre aproape toate locurile pe unde a fost și oamenii pe care i-a cunoscut și are o viziune despre succes pe care crede și el, și credem și noi, că merită să o adopte mai mulți suporteri ai Științei. Nu de altceva, dar asta ar putea să facă diferența între un vis devenit realitate și un vis rămas doar vis.

Salut, Valerică. Am vrea să începem cu începutul, adică să ne spui ce amintiri mai ai din copilăria petrecută la Băilești. Ce activități și oameni îți amintești din localitatea cu atât de multe rezonanțe pozitive pentru olteni și cum era Valerică Găman copil?

Salutare tuturor! Pentru mine, Băilești înseamnă acasă. Am copilărit acolo până la 10 ani, când ne-am mutat la Craiova. Am foarte multe amintiri de acolo și mă simt legat sufletește de toate: fotbalul cu cei doi frați ai mei, de obicei în curtea școlii Aviator Petre Ivanovici, pescuitul în lacul Balasan, cățărutul în copaci după corcodușe sau dude... Ce să mai, ați răscolit ceva în mine cu întrebarea asta, tare mult mi-aș dori ca și copiii mei să aibă copilăria pe care am avut-o eu, chiar dacă sunt conștient că acum sunt alte vremuri, iar copiii preferă să facă alte lucruri.

Cum au fost primii tăi pași în fotbal și căror oameni simți că ar trebui să le mulțumești acum pentru că ai ajuns un fundaș român respectat, cu 15 meciuri în Naționala României și patru trofee câștigate?

Am început fotbalul chiar la Băilești, iar primul căruia i-aș mulțumi este fratele meu, George, care m-a luat de mână și m-a dus la fotbal când aveam 7 ani. Apoi am ajuns la CSS Craiova, unde Gigi Vlad și Ștefan Bădele au avut o contribuție mare în dezvoltarea mea ca fotbalist. Ultimul căruia aș ține să-i mulțumesc este Ovidiu Stângă, un antrenor pe care am avut norocul să-l cunosc când eram un puști și care consider că mi-a schimbat în bine mentalitatea și m-a învățat multe lucruri bune, de care mă folosesc și azi.

Ți-ai petrecut cea mai lungă parte a carierei la Astra, echipă cu care ai obținut, în cele 7 sezoane petrecute acolo, un titlu de campion, o cupă și o supercupă. Ce te-a făcut să rămâi atât de mult la acest club și care sunt cele mai prețioase momente și amintiri cu care ai rămas din perioada Giurgiu?

M-am simțit bine la Astra deoarece, în ciuda greutăților de ordin financiar pe care le știți cu toții, mereu am găsit acolo un grup foarte frumos și unit. De altfel, cele mai bune performanțe ale clubului se leagă, cred, de acel grup din care făceam și eu parte. Cele mai prețioase momente sunt cele în care am obținut cele trei trofee, dar și calificările în grupele Europa League. Am participat activ la toate aceste reușite și m-am simțit mereu respectat la Giurgiu pentru asta.

În afară de România, ai mai jucat în primele ligi din Turcia și Arabia Saudită. Ce diferențe și ce asemănări sunt între aceste trei campionate?

Din păcate, consider că suntem departe din multe puncte de vedere de

cele două campionate, iar diferența o fac investițiile și banii care se învârt în cele trei ligi. Spre deosebire de România (unde eu consider că doar noi, CFR și FCSB suntem la un nivel cu adevărat profesionist), în Turcia și Arabia Saudită vorbim despre sume imense, care eu zic că aduc și o calitate superioară a echipelor și a jocului din acele campionate. Asemănări nu prea găsesc, poate că mi se pare că a început să fie și la noi la fel de cald ca la saudiți (râde).

Care este fotbalistul cel mai bun alături de care ai jucat? Dar un fost coleg care să-ți fi rămas cel mai bun prieten?

Cel mai bun fotbalist alături de care am jucat cred că este Costică Budescu, un talent uriaș. Păcat că nu s-a apucat de slăbit mai devreme (râde). Sunt sigur că dacă își dădea interesul puțin mai mult ar fi putut juca fără probleme măcar vreo 10 ani în oricare din primele 5 campionate din Europa. Iar cel mai bun prieten alături de care am jucat este Silviu Lung, care de altfel îmi este și cel mai bun prieten în viața reală și, mai nou, îmi e și fin.

Două dintre echipele la care ai jucat, Astra și Karabukspor, sunt acum în situații dificile. Mai ții legătura cu cineva de la aceste echipe și ce informații ai despre situația lor din prezent?

Țin legătura cu mai multe persoane, dar e o întrebare destul de dificilă, nu prea știe nimeni ce se va întâmpla. Sunt într-adevăr în situații foarte grele ambele și doar timpul ne va arăta dacă se mai poate face ceva, eu le doresc mult bine amândurora.

Ești un fundaș cu multe reușite în Liga I și chiar și una la Națională. De care dintre cele 25 de goluri pe care le-ai marcat în carieră îți amintești cu cea mai mare plăcere și de ce?

Îmi amintesc cu cea mai mare plăcere de cele două goluri pe care le-am dat împotriva FCSB, chiar în anul în care am luat campionatul cu Astra. Au fost două momente importante, momente care după părerea mea au decis campioana din acel an.

Ești un fotbalist cu multă experiență, așa că suntem siguri că poți privi situația din campionat cu ochii unui specialist. De aceea te-am ruga să faci o caracterizare a lotului actual al Universității. La ce nivel crezi că suntem față de competitori și ce plusuri, respectiv ce minusuri crezi că avem în lupta la vârf?

Consider că suntem un mix foarte bun de fotbaliști cu experiență și tineri cu talent și determinare. Avem un lot bun și un grup unit și nu am îndoieli că ne putem bate la locul 1. Pentru asta cred însă că este esențial să ne ridicăm

puțin deasupra specificului zonei și să nu mai facem nici nunți după victorii, nici înmormântări după înfrângeri, deoarece astfel de atitudini dezechilibrate nu fac bine nimănui pentru un parcurs constant și de succes pe termen lung.

Ce mesaje ai primit de la fani după venirea la Universitatea? Au fost și negative și, dacă da, am fi curioși ce strategie ai să faci față eventualilor contestatari de pe internet?

Eu nu am Facebook și nici Instagram, deci comentariile de pe internet nu mă pot afecta, pentru că nu le văd, cred că asta e cea mai bună strategie de altfel. Însă vă pot spune că în viața reală, pe stradă, oamenii nu par deloc ca pe internet. Toți oamenii care au interacționat cu mine în oraș, de la revenirea mea în Craiova, s-au comportat frumos, mi-au spus că sunt bucuroși că m-am întors acasă și mi-au urat succes la Știința.

În ce măsură ai urmărit acest Euro și ce părere ai despre meciuri, dar mai ales despre cuplul Bonucci – Chiellini? Cât de importantă crezi că este experiența pe linia de fund pentru succesul în fotbalul modern și în ce măsură se poate compara apărarea actuală a Craiovei cu cea a lui Juve și a Italiei? Cine dintre voi ar fi Bonucci și cine Chiellini?

Bineînțeles că m-am uitat la meciuri și m-am bucurat că a luat Italia trofeul. De altfel țineam cu ei de la început, mai ales datorită celor doi menționați de tine, după părerea mea cel mai bun cuplu de fundași centrali din toate timpurile. Experiența pe linia de fund este esențială, cred că de aici pleacă succesul, da. Judecând doar după experiență, adică după vârstă, probabil că Chiellini și Bonucci am fi eu și Marius Constantin (*râde*), dar mai avem și alți fundași foarte valoroși în lot.

Ce impresie ți-a lăsat Marinus Ouzounidis?

Mi se pare un antrenor foarte bun, mai ales pentru că e foarte atent la comunicarea cu jucătorii. Știe să își facă ideile clare și cu toții avem impresia că înțelegem ce așteaptă de la noi și ce avem de făcut, odată intrați pe teren.

Ce crezi că puteți realiza în acest sezon și ce mesaj ai pentru suporterii Universității?

Cum ziceam și mai devreme, cred că cel mai important este să fim echilibrați și să vorbim mai puțin despre viitor și mai mult despre prezent. Făcând asta, nu uitați, am obținut două trofee importante la interval de o lună. Așadar, eu cred că putem face un antrenament foarte bun în această seară, pentru că asta urmează, iar mesajul pentru suporteri e să fie calmi, răbdători și aproape de noi indiferent de rezultatele de moment, pentru că atâta timp cât ne simțim respectați și iubiți îi asigur că vom fi la cel mai înalt nivel la care putem fi.

Adversarii la zi

FC Argeș

- Au adus 6 jucători importanți, care probabil se așteaptă să fie titulari în perioada imediat următoare: Cristi Tănase (ajuns celebru la FCSB, ulterior trecut prin China și Turcia, apoi revenit în țară la Clinceni), Andrei Pițian (ultima oară la Chindia), Denis Dumitrașcu (tot de la Chindia, unul dintre mijlocașii cei mai apreciați ai sezonului trecut), Joao Ferreira dos Santos (fundaș central luat de la CD Mafra), Diogo Filipe Viana (mijlocaș de bandă de la Fairense) și Jucie Lupeta (atacant portughez adus de la Maccabi Petah Tikva).
- 11 jucători din lotul de anul trecut au părăsit echipa, dar doar 6 dintre aceștia aveau mai mult de 15 meciuri jucate fiecare pentru „Vulturi“, în sezonul precedent: Cephass Malele, Pablo de Lucas, Nidaye Mediop, Robert Grecu, Luka Maric și Stephan Drăghici (revenit la Universitatea Craiova după anul în care a fost împrumutat);
- Au disputat trei amicale în perioada de pregătire: 0-3 cu Steaua Roșie Belgrad, 2-2 cu Kisvarda (locul 5 în prima ligă ungară sezonul trecut) și 2-0 cu Draga Ptuj (liga II slovenă); Golurile piteștenilor din pregătire au fost înscrise de Lupeta, Isfan Dumitrașcu și Honciu;
- Circa 100 de suporteri piteșteni sunt așteptați la Craiova, clubul argeșean ajutându-și galeria la organizarea deplasării, contra unui preț de 27 de lei pentru deplasare + 15 lei biletul la meci;
- Din acest an, lui FC Argeș i s-a alăturat în Liga I „vecina“ CS Mioveni, iar primarul Piteștiului și-a manifestat recent interesul pentru o fuziune între cele două formații: „Argeșul nu este un județ care își permite să aibă două echipe în Liga I, eu aș vrea să ne unim forțele pentru a avea o echipă puternică“, a declarat Cristian Gentea. Propunerea a fost însă respinsă de primarul din Mioveni, Ion Georgescu: „Nici nu vrem o fuziune, nici nu putem să o facem, din punct de vedere juridic.“

Universitatea – FC Argeș, un ecou al vremurilor în care legendele jucau fotbal

Meciul din această seară e o rețrăire a vremurilor în care aveam fotbaliști cu jambiere adunate deasupra gleznelor, cu șuturi năpraznice și tribune neîncăpătoare. Craiova și Pitești nu ar fi avut azi acest dulce parfum de glorie dacă Dunărea și Argeșul nu ni i-ar fi oferit pe Ion Oblemenco și Nicolae Dobrin. Vă propunem să rememorăm trei meciuri din frumoșii ani '70, ani în care au fost scrise primele file ale acestor două frumoase legende.

22 iulie 1970: FC Argeș – Universitatea 1-1

Echipa Craiovei, numită „Universitatea“ din 1966, dar alintată cu numele vechi, Știința, se deplasa la Pitești pentru ultima etapă de campionat. Acest meci decidea un titlu, acela de golgheter. Se luptau Nicolae Dobrin, prințul din Trivale și Ion Oblemenco, tunarul Băniei, un duel trist între doi fotbaliști uriași nedreptățiți de Angelo Niculescu, primul abia sosit din Mexic, fără a juca vreun minut, al doilea cu durere în suflet că nici măcar nu fusese convocat.

Pentru un plus de rețrăire a momentului, vă oferim două declarații „oarecare“ oferite presei înaintea meciului.

Oblemenco: „Eu am un gol avans. Pentru a mă depăși, Dobrin trebuie să înscrie azi două. Nu-i ușor, că avem o apărare în formă.“

Dobrin: „Oblemenco a mai fost golgheter, are simțul golului. După necazul de la Guadalajara, doresc mult să câștig titlul de golgheter, să-i fac fericiți pe cei care mă iubesc.“

În minutul 37, argeșenii desenează frumos, mingea dansează ca la biliard între Radu, Dobrin și Jercan, se întoarce apoi în zbor către „Gâscan“,

Bunii prieteni Oblemenco (stânga jos) și Dobrin (dreapta sus), în vacanță împreună la Cetate, pe vremea când Dobrin devenise, chiar dacă pentru o scurtă perioadă, jucătorul Universității.

acesta o lovește din voleu, marcând cel mai frumos gol al campionatului ce se încheia în acea zi toridă de iulie. Tribunele exultă, piteștenii sunt înnebuniți, idolul lor l-a egalat pe Oblemenco și mai este timp să marcheze și golul care l-ar face golgheter.

Se reia jocul, tribunele nu pot fi liniștite, argeșenii își cântă dragostea pentru Dobrin, fotbaliștii alb violeți zâmbesc mulțumiți. Oblemenco

însă nu mai zâmbește. În cutele de pe fruntea lui se vede ambiția unei Oltenii. Tunarul primește mingea și privește înspre poarta lui Vintilă: e atât de departe, dar nu există altă soluție. Mingea pleacă din stângul lui fantastic și se oprește în poarta piteștenilor. Era minutul 38, nu trecuse nici un minut de când stadionul din Trivale începuse să ardă. Șutul lui Oblemeco a stins focul, de parcă Jiul se revărsase pe micuța arenă. Cei doi eroi au părăsit Stadionul din Trivale în uralele publicului piteștean, ținându-se de după umeri.

Și iată și declarațiile împricinaților de după meci.

Dobrin: „Îl felicit pe Oblemenco! A fost așa cum am spus, e un adevărat marcator! Asta știe, asta face, o face foarte bine și este un lucru imens.“

Oblemenco: „Golul lui Dobrin a fost senzațional și numai un mare jucător reușește să înscrie așa. Azi cred că am avut o șansă deosebită, aceea de a reuși unul dintre șuturile mele violente chiar în clipele când piteștenii se bucurau pentru reușita lui Dobrin și nu mai erau atenți.“

28 mai 1972: FC Argeș – Universitatea 4-2

Universitatea Craiova mergea iarăși în Trivale și era învinsă cu 4-2 de echipa ce peste cinci etape, la finalul campionatului, va fi declarată campioana României și va intra în legenda orașului de pe Argeș. Nicolae Dobrin era idol, mândria Piteștiului și a țării întregi. Un meci frumos, tribune arhipline, colorate în alb-violet, culori ce vor deveni simboluri ale fanteziei lui Nicoale Dobrin.

Nicolae Dobrin în tricoul Științei, în timpul cantonamentului din Poiana Brașov la care a participat alături de echipă.

25 noiembrie 1973: FC Argeș – Universitatea 2-1

Meci din sezonul de poveste la finalul căruia Știința a câștigat primul titlu. Atmosferă infernală, creată de un public ce avea deja o identitate, cu un orgoliu puternic, izvorât din câștigarea titlului în '72 și din concurența frumoasă dintre Oblemenco al nostru și Dobrin al lor. Puștiul Balaci înscrie în minutul 1 un gol fantastic, dar arbitrul ne toacă apoi și

pierdem meciul. De altfel, după acest meci arbitrul respectiv urma să fie suspendat pentru tot sezonul.

Cristi Minculescu are povestea sa despre meciul la care a participat: „În momentul în care Balaci a marcat, mă aflam pe gard, tocmai pătrunsesem pe stadion în Trivale. De bucurie am prins plasa gardului și strigam, dar un om de ordine m-a lovit cu piciorul peste gură, smulgându-mi buza superioară. Acest incident mi-a schimbat vocea și am ajuns astfel celebru.“

La finalul acestui sezon, FC Argeș a participat la farsa de meci împotriva lui Dinamo București. Echipa marelui Dobrin a pierdut în Groapă cu 7-0, adică exact scorul de care avea nevoie Dinamo pentru a deveni campioană, în cazul unui eșec al Științei la Ploiești. Doar că Universitatea obținea, totuși, primul titlu din istorie după un egal infernal cu Petrolul. Întrebați-vă bunicii, își vor aminti de povestea camionului care a circulat prin București având scris pe prelată: „U Craiova campioană / Fără milă și pomană / Șapte goluri de pomană/ Tot Craiova campioană!“.

În urma acestui meci, Dobrin pleacă de la FC Argeș fără dezlegare la Universitatea Craiova, unde se antrenează câteva luni cu echipa Olteniei. Se va întoarce acolo unde își lăsase inima, în Trivalea lui dragă, și se va răzbuna personal pe Dinamo în 79, marcând cu un exterior magnific golul prin care aducea Argeșului său al doilea titlu de campioană. Marele Gâscan a fost dispus, de altfel, să părăsească Piteștiul doar pentru două echipe: Universitatea Craiova și Real Madrid.

Să ne bucurăm astăzi de un nou meci între echipele legendelor Ion Oblemenco și Nicolae Dobrin, cei doi mari prieteni care nu au jucat niciodată împreună pentru echipa națională, dar cel puțin s-au antrenat câteva luni cot la cot, în tricoul Universității Craiova.

Florin Jianu